

Sygn. akt III K 307/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2014 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Demianiuk-Dzik

Protokolant: protokolant sądowy – stażysta Katarzyna Szczegot, sekretarz sądowy Paulina Jarczak, protokolant sądowy – stażysta Karolina Waślicka, stażysta Agnieszka Oberda

przy udziale Prokuratora Adama Pruszyńskiego, Joanny Jarzęckiej – Grzeszczak, Iwony Banickiej, Ewy Sitarskiej, Anny Sieradzkiej - Kośli

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 12 września 2013r., 21 stycznia 2014r., 12 marca 2014r., 15 kwietnia 2014r., 20 maja 2014r., 3 lipca 2014r., 29 października 2014r.

sprawy przeciwko

Z. K.

synowi B. i A. zd Z.

ur. (...) w D.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 14 stycznia 2013 r. w W. przy ul. (...) umyślnie dokonał uszkodzenia samochodu m-ki A. (...) nr rej. (...) poprzez wyłamanie lewego ramienia wycieraczki i stłuczenie szyby czołowej pojazdu czym spowodował straty w wysokości około 2.000 zł na szkodę Firmy (...) Sp. z o.o. (...),

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk;

I. oskarżonego Z. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przy czym ustala, że wysokość szkody wyniosła 3147,19 zł i za to na podstawie art. 288 § 1 kk skazuje go i wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego Z. K. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 3147,19 zł (trzech tysięcy stu czterdziestu siedmiu złotych dziewiętnastu groszy) na rzecz pokrzywdzonej (...) Sp. z o.o. z/s w W.;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych.

Sygn. akt III K 307/13

UZASADNIENIE

Z. K. został oskarżony o to, że w dniu 14 stycznia 2013 roku w W. przy ul. (...) umyślnie dokonał uszkodzenia samochodu marki A. (...) numer rejestracyjny (...) poprzez wyłamania lewego ramienia wycieraczki i stłuczenie szyby czołowej pojazdu czym spowodował straty w wysokości 2046,69 zł na szkodę Firmy (...) sp. Z o.o. (...) tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu 14 stycznia 2013 roku około godz. 19.00 na skrzyżowaniu ulic (...) w W., samochód osobowy marki A. (...) numer rejestracyjny (...) kierowany przez H. C. potrafił pieszą K. K. (1), która przechodziła przez jezdnię po pasach. Do potrącenia doszło przednią lewą częścią pojazdu. Oprócz w/w kierowcy w samochodzie znajdowało się pięciu pasażerów: C. (...), K. C., (...), Y. S. i S. H.. Kierowca zatrzymał samochód i wraz z pasażerami wysiedli z samochodu, aby udzielić pomocy potrąconej kobiecie.

Całe zdarzenie obserwowała świadek A. R. (1), która wezwała na miejsce karetkę pogotowia i pozostała tam do czasu przyjazdu policji, aby pomóc w tłumaczeniu, gdyż kierowca i pasażerowie samochodu nie posługiwali się swobodnie językiem polskim.

Pokrzywdzona K. K. (1) wobec doznanych obrażeń na skutek wypadku została zabrana do szpitala przez karetkę pogotowia.

Następnie pojazd biorący udział w zdarzeniu drogowym, został zaparkowany w bramie kamienicy przy ul. (...) ze względu na długi czas oczekiwania przyjazdu policji, aby nie blokować ruchu na skrzyżowaniu ulic (...). Z uwagi na zimową porę i padający śnieg pasażerki samochodu (...) i Y. S. wsiadły do pojazdu i tam oczekiwały na przybycie patrolu Policji. Około godziny 21.00 z kamienicy przy której wjeździe zaparkowano samochód A. wyszedł oskarżony. Podszedł on do zaparkowanego samochodu i podnosząc lewą wycieraczkę wyrwał jej część a w następstwie tego pozostały kawałek ramienia wycieraczki uderzył w przednią szybę samochodu, która pękła. Widząc to zdarzenie (...) wysiadła z samochodu, aby ustalić przyczynę zachowania oskarżonego. Oskarżony odpowiedział, że w miejscu w którym stoi zaparkowany samochód nie można się zatrzymywać i oddalił się w kierunku sklepu. (...) wyczuła od okadzonego woń alkoholu. Ponieważ oskarżony oddalał się w kierunku sklepu, kobiety wraz z K. C. ruszyły za nim. Po powrocie oskarżony wszedł na teren posesji, lecz rozpoznała go jako gospodarza domu oczekująca na miejscu zdarzenia na Policję A. R. (2) i poinformował o tym K. C., który przekazał tą informację Policji. Oskarżony został zatrzymany. Przybyłym na interwencję funkcjonariuszom Policji oskarżony przyznał, że podniósł wycieraczkę, gdyż w tym miejscu nie można parkować oraz, że mógł przy tym uszkodzić szybę.

Z. K. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikami: 0,81 mg/l i 0,80 mg/l. Następnie został osadzony w (...) przy u. K. 2/4 w W..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień oskarżonego Z. K. k. 26-26v, 244-246, zeznań świadków: K. C. k. 9-9v, 246-249, Y. S. k. 15v (ujawnione na rozprawie w dniu 15.04.2014r. k. 543-544), (...) k. 17v-18, 495-496, S. H. k. 51v (ujawnione na rozprawie w dniu 29.10.2014r. k. 653), C. C. k. 52v, 497-498, H. C. k. 27 akt sprawy 4 Ds. 127/13/III (ujawnione na rozprawie w dniu 29.10.2014r. k. 653), T. S. k.22v, 250, A. R. (1) k. 435-437, R. Ź. k. 555-557, P. F. k. 557-558, K. K. (1) k. 559-560, protokołu zatrzymania oskarżonego k. 2-2v, protokołów badania trzeźwości k. 3-3v, 4-4v, protokołu oględzin pojazdu k. 6-7v, karty zdarzenia drogowego k. 35-35v, szkicu k. 36, protokołu oględzin miejsca wypadku k. 37-40, protokołu oględzin pojazdu k. 41-44, karty informacyjnej k. 49-50, materiału poglądowego k. 64-64v, akt szkody k. 159-182, faktury VAT k. 229.

Oskarżony Z. K. składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. W postępowaniu przed Sądem oskarżony także zaprzeczył, aby popełnił zarzucany mu czynu i wyjaśniał.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego co do jego styczności z samochodem A. (...), jednakże nie zasługuje na obdarzenie walorem wiarygodności wersja oskarżonego, w której twierdzi, że jedynie podniósł wycieraczkę, aby zasygnalizować osobom znajdującym się w pojeździe zakaz parkowania w miejscu, w którym znajdował się samochód. Niczego zaś w samochodzie nie uszkodził. Wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z wiarygodnymi, spójnymi i logicznymi zeznaniami świadków przesłuchanych w sprawie, a w szczególności (...) i Y. S., które były naocznymi świadkami uszkodzenia przez oskarżonego wycieraczki i szyby. Wyjaśnienia oskarżonego są także sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym. Gdyby bowiem zamiarem oskarżonego było rzeczywiście jedynie podniesienie wycieraczki w celu zasygnalizowania zaparkowania na niedozwolonym miejscu, to z pewnością nie spowodowałoby to wyłamania pióra wycieraczki, a już z pewnością nie spowodowałoby takiego uderzenia, jak pęknięcie szyby. Oskarżony, aby dokonać opisanych wyżej uszkodzeń musiał zaangażować o wiele większą siłę niż zwykle podniesienie wycieraczki samochodu.

Sąd uznał również za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, w których wyjaśnia on, że alkohol spożywał dopiero po powrocie ze sklepu ze swoim kolegą i w momencie zarzucanego mu czynu nie był pod jego wpływem. W tej części wyjaśnienia oskarżonego stoją bowiem w sprzeczności z zeznaniami (...) i Y. S., które wskazały, że od oskarżonego wyczuwalna była woń alkoholu oraz z protokołem badania stanu trzeźwości, z którego wynika, że u oskarżonego o godz. 22.36 stwierdzono 0,80 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a nadto oskarżony do protokołu badania oświadczył, że spożył 2 litry piwa w dniu 14 stycznia 2013 roku o godzinie 18:00.

Sąd jako w pełni wiarygodne ocenił zeznania świadka K. C. – jedyne go udziałowca spółki (...), do której należał pojazd. Co prawda świadek nie widział bezpośredni działania oskarżonego powodującego uszkodzenie pojazdu, gdyż nie oczekiwał na przyjazd bezpośrednio przy samochodzie, lecz był od niego oddalony, to jednak o zajściu dowiedział się bezpośrednio po zdarzeniu od znajdujących się w pojeździe koleżanek i za oskarżonym udał się do sklepu. Następnie usiłował wejść na podwórko kamienicy. Kiedy to się mu nie udało informację o osobie oskarżonego uzyskał od świadka A. R. (3), która otworzyła mu bramę na posesję. Zeznania świadka co do przebiegu zdarzenia korelują z zeznaniami (...) i Y. S., które były bezpośrednimi świadkami uszkodzenia przez oskarżonego pojazdu. Zeznania świadków (...) i Y. S. są logiczne, spójne i konsekwentne, wzajemnie ze sobą korelują. Walorem wiarygodności Sąd obdarzył także zeznania świadków C. C., S. H. i H. C.. Zeznania tych świadków korespondowały wzajemnie ze sobą, w szczególności co do okoliczności przebiegu kolizji drogowej a także zdarzeń, które po niej nastąpiły. Świadkowie K. C., C. C. oraz S. H. wskazali m.in., że (...) i Y. S. z uwagi na śnieg i niską temperaturę powietrza, zaraz po kolizji z udziałem pieszej, oczekiwały na przyjazd policji w zaparkowanym przy wjeździe na posesję samochodzie, co uwiarygodnia wersję, że obie kobiety były świadkami czynu zarzucanego oskarżonemu. Ponadto świadkowie zgodnie zeznali, że usłyszeli krzyk kobiet, z którego wynikało, że oskarżony urwał wycieraczkę samochodu.

Wszyscy wymienieni wyżej świadkowie nie znali oskarżonego, nie mieli żadnego motywu, aby niesłusznie pomawiać go o popełnienie czynu, którego w rzeczywistości by się nie dopuścił. Z oskarżonym zetknęli się przypadkowo w związku z zaparkowaniem samochodu po wypadku we wjeździe do kamienicy, w której oskarżony i jego żona pełnili funkcję gospodarzy. Nadto ich zeznania częściowo korelują z wyjaśnieniami samego oskarżonego złożonymi w postępowaniu przygotowawczym, który podał, że gdy wracał ze sklepu na posesję za nim weszło kilka osób narodowości chińskiej, z których jedna trzymała w dłoni wycieraczkę. Nielogiczne jest, aby osoby te udały się za oskarżonym i okazywały mu wyrwaną wycieraczkę samochodu, gdyby nie miał on nic wspólnego z tym zdarzeniem. Tym bardziej niedorzeczne jest, aby któraś z nich uszkodziła pojazd i chciała obciążyć odpowiedzialnością za to nieznanego jej oskarżonego.

Zeznania świadków korelują również z protokołem oględzin pojazdu i zeznaniami świadka funkcjonariusza Policji T. S., który wykluczył, aby uszkodzenia w pojeździe w postaci wyrwanej wycieraczki i stłuczonej szyby powstały w wyniku wypadku z udziałem pieszej i wskazał na zachowanie i oświadczenia oskarżonego, który podczas interwencji przyznał, że podniósł wycieraczkę i mógł przy tym uszkodzić szybę.

Sąd ocenił zeznania świadka T. S. jako w pełni wiarygodne. Kontakt świadka z oskarżonym i całym zdarzeniem wynikał z pełnionych obowiązków służbowych. Świadek nie miał żadnych motywów, aby relacjonować przebieg zdarzenia niezgodnie z rzeczywistością.

Z zeznaniami świadka T. S. korelują zeznania funkcjonariuszy Wydziału Ruchu Drogowego, którzy wykonywali czynności na miejscu wypadku R. Ż. i P. F.. Świadkowie zostali przesłuchani dopiero w postępowaniu przed Sądem i nie pamiętali szczegółów tego zdarzenia, nie mniej, na podstawie okazanej im dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy, świadkowie częściowo byli w stanie przypomnieć sobie czynności, jakie podjęli w związku z tym zdarzeniem i logicznie oraz spójnie wskazali, z jakich przyczyn nie uznali, aby uszkodzenie szyby i wycieraczki miało jakikolwiek związek bezpośrednio z potrąceniem pieszej.

Na wiarę zasługiwały również zeznania świadka A. R. (1), aczkolwiek należy podkreślić, że świadek również została przesłuchana po raz pierwszy dopiero przed Sądem w dniu 21.01.2014r., a więc po upływie roku od zdarzenia i nie pamiętała szczegółowo jego przebiegu. Starła się jednak odtworzyć wiernie to, co utkwilo jej w pamięci. Zeznania świadka są logiczne i spójne z zeznaniami kierowcy i pasażerów samochodu A.. Świadek szczerze przyznała, że nie widziała samego momentu, kiedy oskarżony cokolwiek robił przy samochodzie. O uszkodzeniu pojazdu i roli oskarżonego dowiedziała się zaalarmowana przez pasażerkę, która wysiadła z samochodu i wskazywała na oddalającego się w kierunku posesji oskarżonego. A. R. (1) jest osobą obcą dla oskarżonego. Co prawda oskarżony jest jej osobą znaną jako gospodarz domu przy ul. (...), w której zamieszkują rodzice świadka, lecz nie łączą ją z oskarżonym żadne relacje, które mogłyby powodować wątpliwości do autentyczności relacji świadka o zdarzeniu.

Walorem wiarygodności Sąd ocenił także zeznania świadka K. K. (3), która została potrącona przez samochód A. (...). Zeznania tego świadka służyły bardziej ustaleniu przebiegu stanu faktycznego w zakresie faktu potrącenia pieszej, niż działania oskarżonego, albowiem w chwili, kiedy oskarżony wyszedł z posesji i uszkodził samochód, świadka już nie było na miejscu zdarzenia. Zeznania K. K. (3) korelują z zeznaniami pozostałych świadków przesłuchanych w sprawie, jak również z dowodami z dokumentów w szczególności protokołu oględzin miejsca wypadku, szkicu i karty informacyjnej ze szpitala.

Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił dowody z dokumentów w postaci protokołów oględzin miejsca wypadku, pojazdu i pozostałej dokumentacji sporządzonej na miejscu zdarzenia, protokołu zatrzymania oskarżonego, jak również badania stanu jego trzeźwości. Dokumenty te zostały sporządzone w przewidzianej formie, przez uprawnione osoby, zgodnie z przepisami, ich autentyczność nie budzi wątpliwości.

Sąd poczynił również ustalenia faktyczne na podstawie karty informacyjnej ze szpitala i akt szkody, które potwierdzały skutki, jakie spowodował dla pieszej potrącenie jej przez samochód A..

Jako w pełni wiarygodną Sąd ocenił również fakturę VAT obrazującą wysokość szkody wynikającej z działania oskarżonego. Wiarygodność tego dokumentu nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Mając na uwadze ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny oraz dokonaną powyżej ocenę przeprowadzonych dowodów Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k.

Przestępstwo określone w art. 288 § 1 k.k. polega na zniszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu niezdatnej do użytku cudzej rzeczy. Szczególnym przedmiotem ochrony czynu zabronionego jest własność i posiadanie rzeczy. Przez zniszczenie rzeczy należy rozumieć zniszczenie całkowite lub tak znaczne naruszenie substancji materialnej rzeczy, iż nie nadaje się ona do używania zgodnie z przeznaczeniem. Uszkodzeniem natomiast jest naruszenie lub uszczuplenie substancji materialnej lub takie oddziaływanie na rzecz, które powoduje istotne ograniczenie jej właściwości użytkowych (M.Kulik, Komentarz do art. 288 Kodeksu Karnego.) Czynność sprawcza tego czynu polega więc na powodowaniu fizycznych zmian w strukturze rzeczy. W wypadku zniszczenia rzeczy zachodzi jej całkowite unicestwienie. Z kolei w przypadku uszkodzenia dochodzi do naruszenia substancji rzeczy bez jej unicestwienia. Co istotne w realiach niniejszej sprawy, omawiany czyn może być popełniony tylko umyślnie, tj. w zamiarze

bezpośrednim lub ewentualnym. W pierwszym przypadku sprawca chce popełnienia czynu, a więc dąży do zniszczenia lub uszkodzenia rzeczy i w tym celu podejmuje swe zabiegi. W drugim przypadku sprawca nie chce popełnienia czynu, jednak przewidując taką możliwość, godzi się na to.

W niniejszej sprawie oskarżony Z. K. wypełnił wszystkie znamiona zarzuconego mu czynu z art. 288 § 1 kk, kiedy to w dniu 14 stycznia 2013 roku w W. przy ul. (...) umyślnie dokonał uszkodzenia samochodu marki A. (...) numer rejestracyjny (...) poprzez wyłamanie lewego ramienia wycieraczki i urwanie jej części co w następstwie spowodowało, że pozostały kawałek ramienia wycieraczki uderzył w przednią szybę samochodu, która pękła. W ocenie Sądu, w świetle okoliczności sprawy, oczywistym jest, że Z. K. działał umyślnie, bowiem oskarżony podnosząc wycieraczkę oraz wyłamując jej część mógł przewidzieć i godził się na to, że pozostała jej część może spowodować uszkodzenia w samochodzie. Tym samym w zakresie uszkodzenia szyby samochodu co najmniej godził się na powstanie tego uszkodzenia. Na marginesie należy wskazać, że przepisy polskiego ustawodawstwa sankcjonują zachowania polegające na m.in. zatrzymywaniu pojazdów w miejscu utrudniającym wjazd lub wyjazd, w szczególności do i z bramy, garażu, parkingu lub wnęki postojowej. Tak więc w sytuacji, gdy oskarżony dostrzegł nieprawidłowo zaparkowany pojazd, mógł w pierwszym rzędzie ustalić przyczyny takiego stanu rzeczy bądź zawiadomić odpowiednie organy powołane do ścigania tego typu zachowań. Nie uczynił tego jednak i postanowił sam wymierzyć karę poprzez uszkodzenie pojazdu, co nie znajduje usprawiedliwienia i akceptacji.

W momencie podejmowania przypisanych mu działań przestępnych był osobą dojrzałą, w pełni poczytalną. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonego.

W ocenie Sądu powyższe wskazuje jednoznacznie na zasadność stawianych oskarżonemu zarzutów, a jego wina nie budzi żadnych wątpliwości.

Przeprowadzone w sprawie dowody w szczególności w postaci zeznań świadka K. C. oraz faktury VAT obrazującej wysokość kosztów naprawy uszkodzenia dokonanego przez oskarżonego powodowały korektę wysokości szkody w porównaniu ze wskazaną w akcie oskarżenia i ustalenie jej na kwotę 3147,19 zł.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się zasadami i dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k. Zgodnie z treścią tego przepisu, Sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które można osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie zaś do § 2 wymierzając karę Sąd uwzględnia przede wszystkim motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i jego zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Ustalając wymiar kary Sąd wziął pod uwagę ustawowe granice zagrożenia oraz społeczną szkodliwość czynu i stopień winy oskarżonego. Przy ocenie szkodliwości społecznej popełnionego przez oskarżonego czynu Sąd kierował się kryteriami wskazanymi przez ustawodawcę w art. 115 § 2 k.k. Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego przez oskarżonego dobro prawnego, jakim w przypadku czynu z art. 288 § 1 k.k. jest własność i posiadanie rzeczy. Oceniając stopień szkodliwości czynu oskarżonego Sąd uwzględnił szkodę majątkową w wysokości 3147, 19 zł.

Sąd miał na względzie również motywację oskarżonego, którego działanie nie było wybrykiem polegającym na dążeniu jedynie do uszkodzenia rzeczy bez żadnej ku temu przyczyny, lecz miało swoje podłoże w chęci pokazania użytkownikom pojazdu, że w danym miejscu nie należy parkować. Nie mniej taka motywacja oskarżonego nie może prowadzić do ustalenia braku jego winy. Samodzielne bowiem „ukaranie” niewłaściwie parkującego kierowcy poprzez uszkodzenie samochodu, nie może zyskać aprobaty i prowadzić do wyłączenia odpowiedzialności oskarżonego za popełniony czyn.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył uprzednią karalność oskarżonego oraz działanie pod wpływem alkoholu.

Do okoliczności łagodzących natomiast dobrą opinię w miejscu zamieszkania.

W ocenie Sądu adekwatną w niniejszej sprawie karą, limitowaną stopniem winy oskarżonego, jest kara w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Z uwagi na to, Sąd wymierzył oskarżonemu najniższą karę przewidzianą przez ustawodawcę za czyn z art. 288 § 1 k.k., tj. karę 3 miesięcy pozbawienia w wolności. Kara w takim wymiarze będzie wystarczająca do osiągnięcia celów wychowawczych i zapobiegawczych wobec oskarżonego oraz środowiska, w którym żyje. Oskarżony musi uświadomić sobie, że niszczenie czy uszkodzenie przedmiotów stanowiących cudzą własność nawet jeśli motywowane jest chęcią uzmysłowienia kierowcy pojazdu nieprawidłowości zaparkowania we wjeździe do posesji, nie może być aprobowane i narusza normy prawa karnego.

Kolejnym krokiem było rozważenie, czy zachodzą przesłanki z art. 69 § 1 i 2 kk, skutkujące możliwością warunkowego zawieszenia orzeczonej kary. Uwzględniając wszystkie dyrektywy wymiaru kary, Sąd uznał, że w sprawie niniejszej zachodzą podstawy do zastosowania dobrodziejstwa teje instytucji.

Zgodnie z § 1 powołanego przepisu, Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Z kolei zaś § 2 tego przepisu stanowi, że zawieszając wykonanie kary, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Z wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora (k. 187-188) wynika, że oskarżony jest zdrowy, nie jest uzależniony od alkoholu ani środków odurzających. Lokatorzy budynku, w którym zamieszkuje oskarżony nie mają zastrzeżeń do jego zachowania. Wskazać nadto należy, iż pomimo, że oskarżony był już jednokrotnie karany za przestępstwo, brak jest innych przesłanek wskazujących na to, że nie będzie on przestrzegał w przyszłości porządku prawnego, a już sam wyrok skazujący i możliwość zarządzenia wykonania kary powinna właściwie ukształtować jego postawę i wyrobić przekonanie o nieopłacalności popełniania przestępstw.

Sąd w oparciu o przepis art. 46 § 1 kk nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 3147,19 zł. na rzecz pokrzywdzonego - firmy (...) sp. z o.o. w W., w którego władaniu pojazd pozostaje. Wysokość szkody wynika z faktury VAT przedstawionej przez świadka K. C..

O kosztach sądowych Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 624 § 1 kpk, który stanowi, że Sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Wobec wysokości uzyskiwanej przez oskarżonego emerytury oraz nałożonego obowiązku naprawienia szkody zasadnym było zwolnienie oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Z tych wszystkich względów i w oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.